

Зашто статистичари за број деце питају само жене, а не и мушкарце

Више од половине нежења старијих од тридесет година живи у Београду

Сваки други мушкарац на прагу тридесетих у Србији није у браку, а најмање припадника јачег пола који носе бурму живи у Београду. Последњи попис становништва показао је да свега 45,8 одсто београдских мушкараца од 30 до 34 године изашло пред матичара. А честа жалопојка дама на прагу тридесетих да нема довољно квалитетних мушкараца заправо има своје статистичко упориште – наиме, у Београду, у категорији од 30 до 39 година, живи чак 6.026 жена више од мушкараца.

Занимљиво је да наши статистичари не располажу податком колико мушкараца у Србији има дете јер се приликом пописа становништва за број деце пита само мајка. Да ли наши пописивачи верују да ниједан

мушкарац не може са сигурношћу да каже колико има деце, тек од 1948. године не спроводи се родно сензитивна статистика која би нам дала одговор на питање – колико деце имају српски мушкарци. За број деце питају се само мајке – што је сигурно, сигурно је!

Биљана Станковић, истраживач на Институту друштвених наука, каже да највећи број мушкараца који носи бурму живи у региону Шумадије и западне Србије (53,2 одсто), за њима следе мушкарци из јужне и источне Србије (49,8 одсто), па Војводине, у којој 48,9 одсто Лала још није пренело Сосу преко прага. Просечан српски мушкарац у брак ступа у 33. години.

страна 7



Да ли наши пописивачи верују да ниједан мушкарац не може са сигурношћу да каже колико има деце



Зашто статистичари за број деце питају само жене а не и мушкарце

Са прве стране

Подаци изведени из последњег пописа становништва сведоче да расте број мушкараца од 30 до 35 године који нису у браку – пре десет година чак 64 одсто мушкарца те старосне доби у Србији носило је бурму, а 2011. године тек сваки други мушкарац. Између редова ми заправо читамо податак да српски мушкарци све касније ступају у брак, јер статистика показује да је већ у следећој старосној групи (од 35 до 39 године) чак 64 одсто мушкараца изашло пред матичара, односно да је 75 одсто педесетогодишњака у браку – објашњава наша саговорница.

И док је Душко Радовић тврдио да је за „љубав довољна она лепа и слатка глупост, а за брак се тражи она одвратна и сурова памет” Биљана Станковић каже да се бракови раније и више склапају у традиционалним и патријархалним срединама у којима је заједница жене и мушкарца више вреднована у друштву.

Психолог Ана Радовановић, међутим, скреће пажњу на чињеницу да је заштитни знак наше патријархалне културе – пролонгирана адолес-

ценција, због чега се у Србији сматра потпуно нормалним да „дете” од 30 година и даље живи у породичном дому.

– Такође се сматра „нормалним” да дете у просеку студира осам година (тек свака десета особа дипломира у року), да живи од родитељског џепарца и у четвртој деценији живота и да се након венчања враћа у своју момачку или девојачку собицу и у њој гаји наследника. И док се женско дете након тридесете године дискретно подсећа да је „дошло време за удају”, тек када мушко „дете” напуни четрдесет, породица стилљиво почиње да тражи наследника. У генерацији наших родитеља бракови су се склапали одмах након војске која је за већину мушкараца била својеврсна „школа живота” и која их је, у симболичком смислу, уводила у свет одраслих. Народ је имао обичај да каже „ко није за војску, није ни за женидбу” и та изрека је имала пуно психолошко „оправдање”, јер униформу нису носиле само особе са озбиљним здравственим и психичким сметњама. У међувремену војска је укинута, а просечни мушкарац данас ступа у брак у 33. години – каже наша саговорница.

Она се ипак слаже са тезом да ни мушкарцима није лако – без обзи-

ра на еманципацију жена, од њих се и даље очекује да обезбеде кров над главом и егзистенцију за породицу – због тога велики број мушкараца одлаже куповину бурми док се не „скући” и не нађе добар посао.

– Са једне стране имамо објективно лоше стање у држави и статистику која сведочи да је свака друга млада особа незапослена, а тек свака десета стамбено збринута, а са друге постоји нешто што се у психологији назива „секундарна добит” од неке ситуације. А то конкретно значи да су незрелим мушкарцима објективно тешке животне околности сјајан алиби за одлагање брака и родитељства. Треба рећи да је природа на страни мушкарца – њима не куца „биолошки сат” и немају потребу да журе са репродукцијом – закључује Ана Радовановић.

Податак да у Београду живи највећи број неожењених момака она тумачи чињеницом да у престоници живи трећина становника Србије и да велики број младих који долази из унутрашњости није стамбено скућен и запослен, не може да се снађе у „дунгли на асфалу” и због тога одлаже ступање у брак.

Катарина Ђорђевић



У Србији традиционално жене више проводе времена са децом